

Evlavia - o definiție

8 mai 2008

Gili Cârstea

Deoarece noi folosim des declarația tulburătoare a inspirației, că cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a bisericii este „o redeșteptare a adevăratei evlavii,” un prieten dorește să știe ce înseamnă „evlavia” despre care se vorbește în acest pasaj.

Folosită aici, expresia se referă la viața religioasă în totalitatea ei, la credințele, practicile și speranțele legate de Dumnezeu și cer.

Așa cum există o evlavie autentică, adevărată, tot așa există și una falsă, pe care Pavel o numește „evlavie fără putere.” Credincioșii practică formele religiei, și se pot dovedi zeloși până la încrâncenare, dar în același timp ei „tăgăduiesc” puterea evlaviei. Iată ce spune el:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași... având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia” (2 Tim 3:1-5).

Aici sensul este religiozitate exterioară, afișată, dar care neagă amestecul lui Dumnezeu în lucrarea de vindecare a sufletului. Milioane de oameni practică formele religiei, în miile ei de variante culturale și pentru diverse motive, dar puterea credinței lipsește din experiența lor. Este o taină pe care fie nu au auzit-o încă, fie o batjocoresc, așa cum se întâmplă cu poporul nostru. „Hristos în voi” este doar o lozincă frumoasă, bună de pus în vitrina denominațională, dar nicidecum „taina,” cheia și secretul credinței, religiei, evlaviei. Poporul nostru nu știe că destinul lui este ascuns tocmai în ceea ce respinge mai zelos, tocmai în solia pe care o evită, și că acesta este motivul pentru care Hristos a devenit o statuie, un viteaz „încremenit” – bun de folosit la aniversări, dar care „nu poate ajuta” (Ier 14:9).

O astfel de experiență nefolositoare este descrisă în capitolul 1 din Isaia, Amos capitolul 5 sau Matei 23. În timp ce poporul practică o religie plină de fast, ține Scriptura la mare cinste și este minuțios în achitarea datoriilor religioase, el pierde tocmai esența religiei, a evlaviei, ceea ce pervertește și depreciază tot ritualul.

Taina evlaviei, sau punctul central al credinței, a fost ascuns în trecut, spune Pavel, în sensul că nu a fost înțeles. Dar acum, taina credinței nu mai poate rămâne secretă, neînțeleasă, deoarece ea a fost expusă, și deci a devenit vizibilă, în Hristos Isus:

„Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... ,Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă” (1 Tim 3:16).

Este adevărat, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice – adică unirea naturii Sale cu aceea a copiilor Săi – este o știință pe care nu o înțelegem, și deci este greu de explicat. Dar produsul ei final a fost expus înaintea universului, spre a fi verificat și testat de oricine.

În Hristos, natura divină

- a fost „arătată în trup,” adică demonstrată în familia umană căzută, sub ochii tuturor;

- a fost „dovedit” că astfel omul poate trăi în neprihănire, atunci când Duhul locuiește deplin în templul sufletului;

- a fost „văzut” de îngeri, în fața cărora fusese contestat acest principiu fundamental al creației, și ei au „văzut” efectele uimitoare ale scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice, cum omul căzut trăiește în ascultare deplină de legea lui Dumnezeu;

- a fost propovăduită în lume, unde Pavel descoperea neamurilor că trupul lor este un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, și că ei au datoria să deschidă ușa acelui templu;

- lumea păgână a crezut că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Cel Uns, deși poporul Lui nu credea acest lucru;

- de aceea a și fost „înălțat în slavă,” adică a moștenit un tron, un nume și o împărăție a neprihănirii.

Aceasta este cheia adevăratei evlavii, iar întoarcerea la înțelegerea și aprecierea acestor taine este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră, ca popor. De aceea Dumnezeu ne-a trimis o foarte prețioasă solie despre neprihănirea lui Hristos.

Generația care va încheia marea controversă va face ceea ce generația Cincizecimii a lăsat nefăcut, adică va permite lui Dumnezeu să-Și împlinească făgăduința din Ezechiel 36: „Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (36:23).

Versetele următoare (24-30) descoperă ce acțiuni va desfășura Dumnezeu asupra inimii, spre a obține ceea ce urmărește, adică să fie sfințit în noi sub ochii oamenilor care așteaptă o astfel de dovadă de milenii.

Evlavia autentică este trăirea fără păcat cât timp ești încă în mijlocul unei lumi nelegiuite, sub domnia lui Satana, o lume care încă nu a văzut puterea evangheliei la lucru. Ceea ce a realizat în Fratele nostru mai mare, Dumnezeu va reproduce în mii de oameni, din toate neamurile, limbile și popoarele.

Ceea ce împiedică acest glorios moment din finalul mării controverse este indispoziția miresei lui Hristos de a veni la nuntă, deși invitația sună cât se poate de clar: „Totul este gata, poftiți la nuntă!” Fără așa ceva, vom avea totdeauna o religie, o evlavie „fără putere,” și vom visa mereu la eluziva redeșteptare a adevăratei evlavii.

Cu adevărat, aceasta este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a bisericii lui Dumnezeu.

***